

שיוצא ונכנס הרי היין מותר?
אלא אמר רבא: הכי קתני: הכל שוחטין,
ואפילו בותי.

במה דברים אמורים, כשישראל יוצא
ונכנס. אבל אם בא ישראל לאחר השחיטה
ומצאו לכותי שכבר שחט, חותך ישראל
כזית בשר ונותן לו לכותי לאכול. אכלו
הכותי לכזית בשר, מותר לישראל לאכול
משחיטתו. אבל אם לא אכלו, אסור לישראל
לאכול משחיטתו.

והמשך המשנה הוא: חוץ מחרש שוטה
וקטן, דאפילו אם שחטו דיעבד נמי לא
מכשרינן לשחיטתן, מחמת החשש שמא
ישהו, ושמא ידרסו, ושמא יחלידו.

ודנה הגמרא אליבא דאוקימתא דרבא:
"וכולן ששחטו", דקתני בסיפא שחיטתן
כשרה — אהייא קאי?

אילימא אחרש שוטה וקטן, הרי עלה קאי,
ואם כן "ואם שחטו" מיבעי ליה למיכתב.

אלא אבותי קאי, לומר ששחיטתו כשרה
בדיעבד, והא לא מצית למימר הכי, כי הא
אמרת שאפילו לא היה הישראל נוכח בכל
שעת שחיטתו של הכותי אלא רק היה יוצא
ונכנס — שחיט הכותי לכתחילה?

ומסקינן: קשיא אליבא דאוקימתא דרבא.

רב אשי אמר: הכי קתני: הכל שוחטין
ואפילו ישראל מומרי!

ומבארינן: מומר למאי? מומר לאכול
נבילות לתיאבון, שאם אינו מוצא בשר
שחוטה הוא אוכל בשר נבילה.

וכדרבא, דאמר רבא, ישראל שהוא מומר,
לדבר זה שהוא אוכל נבילות לתיאבון, הבא ג-ב
לשחוט, בודק הישראל סכין ונותן לו למומר
הזה, ומותר לאכול משחיטתו, דמאחר שיש
לו סכין בדוק לא שביק התיירא ואכיל
איסורא, והרי הוא שוחט כהלכה בסכין
שבדק הישראל.

אבל אם לא בדק הישראל את הסכין ונתן לו
אותה — לא ישחוט אותו מומר, שמא סכיניו
פגומה, ולא יטרח אותו המומר לחפש סכין
הראויה לשחיטה אלא ישחוט בסכין
הפגומה. ואם שחט המומר בסכין שלא
נבדקה, בודק הישראל סכיניו אחריו [אחר
שחיטה] ואם נמצאת סכיניו יפה — מותר
לאכול משחיטתו. ואם לאו — אסור לאכול
משחיטתו.

חוץ מחרש שוטה וקטן, דאפילו דיעבד נמי
לא ישחטו, שמא ישהו, שמא ידרסו, ושמא
יחלידו.

והוינן בדברי רב אשי: לדבריו, הא דקתני
במתניתין "וכולן ששחטו" אהייא קאי?

אילימא אחרש שוטה וקטן, והרי עלה קאי,
ואם כן "ואם שחטו" מיבעי ליה למיכתב.

אלא קאי אישראל מומר ששחט.

ודנה הגמרא: אי בדק סכין ונותן לו — הא
אמרת שוחט לכתחילה, ואילו לשון

הדלת, חיישינן שמא נגע, והיין אסור.

שהגוי לא סגר את הדלת, שרק אז לא חיישינן
שמא נגע ביין. אך אם ידוע לנו שהגוי סגר את

ש"שחטו" משמע בדיעבד.

אלא, דלא בדק.

ופרכינן ממה נפשך: אי דאיתיה לסכין — ליבדקיה השתא, ולמה לי ראיית אחרים שראו ששחט כראוי?

ואי דליתיה לסכין, כי אחרים רואין אותו מאי הוי? והרי דלמא בסכין פגומה שחיט?

ומסקינן: קשיא!

רבינא אמר: הכי קתני: הכל שוחטין, ופירוש "הכל" — כל אלו שהם מומחים, שיודעים הלכות שחיטה, שוחטין.

וקא משמע לן שדיינו שהם מומחים בהלכות שחיטה, ואף על פי שאין הם מוחזקין לשחוט כהלכה, שלא ראינום שלש פעמים כיצד הם שוחטים, אם ידיהם מאומנות היטב למלאכת השחיטה, ואם הם אינם נרתעים [ומתעלפים] בראותם את דם השחיטה ובאים על ידי כך לשהיה.

במה דברים אמורים דחשיבי מומחין, שיודעין בו בשוחט שיודע לומר הלכות שחיטה. אבל, אם אין יודעין בו שיודע לומר הלכות שחיטה — לא ישחוט!

ואם שחט — בודקין אותו:

אם יודע לומר הלכות שחיטה — מותר לאכול משחיטתו.

ואם לאו — אסור לאכול משחיטתו!

חזין מחרש שוטה וקטן, דאפילו דיעבד ויודעין הלכות שחיטה, נמי לא מכשרינן לשחיטתו, דתמיד הם מוחזקים לקלקל — שמא ישחוט, שמא ידרסו, ושמא יחלידו.

ודנה הגמרא: וכולן ששחטו אחייא קאי?

אילימא אחרש שוטה וקטן? הרי עלה קאי, ואם כן "ואם שחטו" מבטי ליה למכתב!?

אלא, קאי א"שאיין מומחין", שאם אחרים רואים את שחיטתן היא כשרה בדיעבד.

ופרכינן: בבודקין אותו אם יודע הלכות שחיטה סגי ולא בעינן שיראו אותו כשהוא שוחט!?

ומשנינן: הכא איירי דליתיה לקמן דלבדקיה.

ואיכא דאמרי:

רבינא אמר: הכי קתני: "הכל שוחטין" — הכל, שהם מוחזקין, שראינום ששחטו כמה פעמים כראוי — שוחטין.

מוחזקין — אף על פי שאין מומחין! דלא ידעינן אם יודעים לומר הלכות שחיטה.

במה דברים אמורים — ששחטו לפנינו ב' וג' פעמים, ולא נתעלף, שלא נחלש השוחט ממראה הדם והחיתוך בשעה ששוחט. אבל אם לא שחט לפנינו ב' וג' פעמים, ולא נוכחנו אם מתעלף אם לאו — לא ישחוט, כי שמא יתעלף ותפסל שחיטתו, שלא ישחוט כראוי.

ואם שחט ואמר: ברי לי שלא נתעלפתי — שחיטתו כשרה! חזין מחרש שוטה וקטן, דאפילו דיעבד נמי לא מכשרינן לשחיטתיהו כי שמא ישחוט, שמא ידרסו, ושמא יחלידו.

ודנה הגמרא: "כולן ששחטו" — אחייא קאי?

אילימא אחרש שוטה וקטן — הרי עלה קאי,

הכל שוחטין

ואם כן, "ואם שחטו" מיבעי ליה למכתב.

אלא אשאיין מוחזקין קאי, דלכתחילה לא ישחטו, ואם שחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה.

ופרכינן: והאמרת ד"בברי לי שלא נתעלפתי" סגי?

ומשנינן: הכא איירי דליתיה קמן דלישוייליה!

והשתא מבארין מדוע לא תירצו כל הני אמוראי שהעמידו את דברי המשנה בכמה אוקימתות כדברי חבריהם.

רבינא ורבה בר עולא — כאביי ורבא דאוקמי בשחיטת כותי, וכרב אשי דאוקים בשחיטת מומר, לא אמרי, משום דקשיא להו הא דקתני "וכולן" ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה בדיעבד, ולדבריהם שחיטתן כשרה לכתחילה [שחיטת כותי לאביי ולרבא, ושחיטת מומר לרב אשי].

וכמו כן, כולחו אמוראי **כרבה בר עולא**, דאוקי בשחיטת טמא, לא אמרי, כי להך **לישנא דאמרת** אליבא דרבה בר עולא דהכא הוא עיקר דין שחיטת טמא, קשיא להו: הרי **אדרבא, התם**, במסכת זבחים עיקר, דבקדשים קאי, ולא בעי למיתני הכא.

ואילו להך **לישנא דאמרת** אליבא דרבה בר עולא כי התם בזבחים הוא עיקר דינא דשחיטת טמא והכא איידי דתנא טמא בחולין תנא נמי טמא במוקדשין, קשיא להו: שחיטת טמא בחולין גופיה לא איצטרך ליה למתני כלל, כי חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו בקודש דמי, שלא חלה עליו החובה להזהר מטומאתם ופשיטא שטמא יכול לשחוט.

כולחו אמוראי **כרבינא לא אמרי**. להך **לישנא דאמר** — מומחין אין, שאין מומחין לא, פליגי הנך אמוראי עליו משום דקא סברי רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן, ואין צריך לבודקם.

ואילו להך **לישנא דאמר** — מוחזקין אין, שאין מוחזקין לא, פליגי עליו כי לעלופי לא חישינן?

רבא לא אמר כאביי — כי קושייה שהקשה לאביי מהמניח עובד כוכבים בחנותו.

אביי לא אמר כרבא, דהוכיח שבמקום שישראל נכנס ויוצא שוחט הכותי לכתחילה מהא דתני בדין יין נסך שאין השומר צריך להיות יושב ומשמר אלא דיו שיהיה נכנס ויוצא, משום דקסבר דלא דמו להדדי, כי **התם לא** ראינו שנגע עובד הכוכבים בין בשעה שיצא השומר, אבל **הכא נגע** הכותי בודאי בבהמה, שכיון ששחטה יש לנו לחוש שמא בזמן קצר הוא שהה או דרס, ולכן אין כאן את ההיתר של ישראל יוצא ונכנס.

רב אשי לא אמר כתריויהו, לא כאביי ולא כרבא, כי **קסבר** רב אשי כותים "גרי אריות" הן, שלא התגירו אלא מפחד האריות ואין גירותן גרות אלא גויים הם, ולכן שחיטתן פסולה.

אביי לא אמר כרב אשי דאוקי במומר, כי **לא סבירא** ליה הא דרבא שאמר מומר לתיאבון בודק סכין ואוכל משחיטתו.

אלא רבא — מאי טעמא לא אמר כשמעתייה, שמומר לתיאבון כשר לשחוט בסכין בדוק, ואיירי מתניתין במומר, וכדאוקמא לה רב אשי! ?

ומשנינן: **רבא** — לדבריו דאביי קאמר [ואביי לא סבירא ליה הא דאמר רבא שמומר לתיאבון בודק סכין ואוכל משחיטתו], ולכן קאמר ליה רבא אמאי לא קא מוקמית לה ביוצא ונכנס ששחיטתו כשרה לכתחילה, וכדמוכח לה ממתניתין דייך נסך שאין השומר צריך להיות יושב ומשמר אלא דיו שיהיה יוצא ונכנס. וליה [לרבא עצמו] לא סבירא ליה דבעינן לאוקמי בנכנס ויוצא, אלא מוקי לה במומר לתיאבון, שבודק סכין ונותן לו, ואוכל לכתחילה משחיטתו. ואם לא בדק — בודק סכיננו אחריו ושחיטתו כשרה בדיעבד.

תנו רבנן: שחיטת כותי — מותרת!

במה דברים אמורים, כשישראל עומד על גביו ורואה ששוחט כהלכה, אבל, אם בא ומצאו ששחט — הותך ישראל כזית בשר ונותן לו לכותי. אבלו הכותי — מותר לאכול משחיטתו, ואם לאו — אסור לאכול משחיטתו!

כיוצא בו, אם מצא ישראל בידו של הכותי דקוריא [מחרוזת] של צפרים שחוטות א-ת
— קוטע ישראל ראשו של אחד מהן, ונותן לו לכותי. אבלו הכותי לראש הצפור — מותר לאכול משחיטתו, ואם לאו — אסור לאכול משחיטתו!

אביי, דאמר לעיל דאם היה הישראל רק נכנס ויוצא אסור לאכול משחיטתו — דייק מרישא דברייתא כדבריו.

רבא, דהתיר את שחיטתו אם היה ישראל נכנס ויוצא — דייק מסיפא דברייתא כדבריו.

ומבארין: **אביי דייק מרישא** דקתני דשחיטת כותי מותרת כשישראל עומד על גביו — **טעמא** משום דישראל עומד על גביו הוא דשרינן, אבל אם היה רק נכנס ויוצא — לא מכשרינן לשחיטתו!

ואילו **רבא דייק מסיפא: טעמא דבא ומצאו ששחט** הוא דצריך לבדוק אם יאכל ואם לאו, אבל אם היה הישראל יוצא ונכנס בשעת שחיטת הכותי שפיר דמי, ושוב אין צורך לבדוק אם יאכל ממנה.

ופרכינן: **ולאביי — קשיא** דיוקא דדייק רבא, מדקתני **סיפא** בא ומצאן שחוטין הרי הוא בודק את הכותי אם אוכל משחיטתו, ומשמע שאם היה הישראל יוצא ונכנס בשעת שחיטה אין צורך לבדוק.

ומשנינן: **אמר לך אביי: "יוצא ונכנס" נמי, "בא ומצאו" קרי ליה!** כיון שלא היה הישראל נוכח במשך כל זמן השחיטה הרי אחר השחיטה הוא בגדר של "בא ומצא" כשהם שחוטין.

ותו פרכינן: **ולרבא — קשיא רישא, דמשמע דרק היכא דישראל עומד על גביו שרי ולא בנכנס ויוצא.**

ומשנינן: **אמר לך רבא: "יוצא ונכנס" נמי — כ"עומד על גביו" דמי.**

והשתא הוינן בהמשך הברייתא, דקתני: **כיוצא בו, מצא בידו דקוריא של צפורין — קוטע ראשו [של אחד הצפורין ונותן לו].**

ואמאי שרי לאכול אחר שאכל הכותי את